ARHIVELE
STATULUI
I 1229
BIBLIOTECA

RII MELE

DE

OBERT DUBARLE

Traducere de

D-NA GENERAL PERTICARI Davila

— Se vinde în folosul Orfanilor Răsboiului —

~~Inventar nr 4189~~
I/82
R.P.R. * SERV. ARHIVELOR STATULUI * DEPOZITUL IAȘI

IAȘI
IMPRIMERIA STATULUI
1917

I-1229

Căpitanul Robert Dubarle, ucis de un glonț german în ziua de 14 Iunie 1915, pe înălțimile dela Metzerel în Alsacia, erà unul dintre nenumărații francezi ale căror suflete și inimi înalte vor rămâne o pildă nemuritoare a răsboiului, la care luăm și noi parte azi.

Deputat al Izerului, nu erà militar de carieră, ci licențiat în litere și în drept, dar răsboiul făcuse dintr'însul unul din ofițerii cei mai de seamă, și colonelul regimentului zicea de el că era „Le Bayard du 68-ème".

Și-a dat sufletul alergând la un asalt în capul companiei sale strigând: „Inainte pentru Franța"…. In caetele sale scrise în tranșee s'au găsit între alte note mișcàtoarele rânduri, pe cari nimeni nu le va puteà citi fără a fi însuflețit de flacăra care ardea, atât de vie, în inima lui Robert Dubarle, — *iubirea de țară.*

(Nota traducătoarei).

M.A.I. * SERV. ARHIVELOR STATULUI PITEȘTI * DEPOZIT
34113/1981
~~Inventar = 4189~~
I/82

ȚĂRII MELE

DE

ROBERT DUBARLE

Traducere de D-na General Perticari

Sunt aci. In seara bătăliei veghez în picioare la postul meu și ochi-mi îngreuiați cercetează nemărginita întindere înghețată.

*
* *

Cine trece în umbră? Tu ești? Da, zăresc fața Ta istovită, fala-Ți întunecată. Țară, oprește-Te. Vino spre fiii Tăi și răspândește asupră-le învățământul Tău de mamă.

*

Copiii Tăi sunt obosiți. Au luptat, toată ziua au suferit, dar nici unul nu a dat îndărăt.

Spre seară, copleșiți de numărul prea mare s'au retras, dar fețele lor au sfidat vrăjmașul, și arma pe care le-ai încredințat-o, lucește încă în mâinile lor încleștate.

*

Uite-Te mamă! Satură-Ți ochii întristați de privelistea lor eroică! Ai încredere. Victoria

începe a încolți pe câmpul infrângerei ca grâul fraged din care se va înălță mâine bogăția nenumărată a spicelor. Odihnește-Te Tu care ești ostenită. Nădăjduește, Tu care desnădăjduiai.

.....Pleacă spre piepturile noastre care bat fruntea Ta sfâșiată...

Țară, Țară, ascultă chemarea fiilor Tăi.

Din pruncie văzusem dinnaintea ochilor de-abia deschiși strălucind fața-Ți Dumnezeiască. Invățasem a sărbători frumuseța Ta, a trăi pentru Tine. Te slăveam în miile de înfăptuiri ale minunăției Tale.

Sufletul meu îngenuchià dinnaintea geniului Tău, al rodnicei Tale, a nemuririi Tale! De câte ori Te-am văzut ivindu-Te înaintea ochilor mei, strălucitoare și împodobită!

Tu erai călăuza, judecata și înfocarea mea tainică.

Mă adânceam în Tine pentru a mă simți mai puternic și niciodată nu eram mai volnic și mai plin de viață decât atunci când îți aduceam prinosul dorințelor mele și toată patima nerăbdătoare care mă mistuià. Altar slăvit pe care visam să jertfesc beția tinereței mele nedumerite.

*

Primăvara veselă și impodobită să se ivească de odată pe pământu-Ți împrospătat, din câmpii, păduri și munți, tinerețea Ta încântătoare, pașnică, încununată, rodnică, desvăluește-Ți sânu-Ți fermecător și comorile Tale fără de sfârșit.

Din mijlocul copiilor Tăi, Te slăveam maică mult iubită! Tu erai învățământul care stăpânește toate zbuciumările, glasul tainic care că-

lăuzea, iubirea, care nu amăgeşte şi care singură poate îndestulă o inimă prea-flămândă . . . .

. . . .

*
* *

Sentinelele îndoite! Vestiţi postul cel mic... scotociţi şi cercetaţi păduricea unde umbra se mişcă.

*
* *

Credeam că Te cunosc, că Te iubesc, că Te cinstesc. Azi însă mi Te înfăţişezi mai mândră şi descopăr în sfârşit toată măreţia Ta.

In ochii mei împovăraţi de osteneală, nu mai eşti pacea veselă, bogăţia agonisită cu răbdare, natura binecuvântată înpodobită cu ciorchini şi cu snopi.

Rochia-Ţi e sfâşiată, trupul sângerând . . . Te cunosc în sfârşit mamă, şi Te iubesc precum trebue să fii iubită.

Tu eşti durerea.

Apropie-Te . . . luminează cu razele Tale câmpul unde veghez, încălzeşte întunericul îngheţat. Pentru a mă însufleţi mai mult, dezveleşte rănile Tale, trupu-Ţi istovit, faţa Ta umedă de lacrimi!...

Spada scapă din mâinili-Ţi slăbite.... Cununa-Ţi e sfărâmată, pumnul duşmanilor a pângărit senina-Ţi frumuseţe. Da, Te văd cum umbli prin zarea pustiită. Cât suferi, maică însângerată!....

Carnea-Ţi e străpunsă, incendiul oraşelor luminează faţa Ta sfâşiată!...

*

Intinzi mâinile spre noi şi buzele Tale ne roagă.....

Copiii mei, copiii mei....

34137/1981

Vino, nu Te teme, fraţii mei şi cu mine, suntem aici şi Te aşteptăm.

Rugămintea Ta glăsueşte:

„Mă mai cunoaşteţi oare, mă mai iubiţi“?

„Nu mai am nimic să vă dăruiesc.“

„Comorile mele sunt prădate, moştenirea împrăştiată, nu pot să vă mai dau nici pacea „scumpă poporului, nici bogăţia care înlesneşte „viaţa, nici gloria atât de dulce sufletelor tine„retului...

„Sunt sărăcia, singurătatea. Sunt moartea“.

*

Taci, taci..... n'auzi Tu strigătul ce se ridică din pieptul sbuciumat al copiilor Tăi?

Ia-i, sfărâmă-i, jerfeşte-i.

Priveşte lacrămile lor de iubire.

Primeşte darul voios al vieţei lor.

Mai zi odată mamă, vaetul Tău pentru a ne însufleţi, fii slabă, învinsă, leşină pe pământu-Ţi pustiit... fugi d'inaintea barbarilor,..

Te iubim, Te iubim.

*

Da, niciodată nu Te-am cunoscut cum Te cunosc în astă seară.

Ingenuchez d'inaintea Ta; calcă în picioare trupul meu, căci al Tău e; ia-mi locuinţa, trimete la moarte pe acei ce-i iubesc.

Să nu-mi mai fie dat să mă întorc la vatra-mi mult dorită.

Tu eşti locaşul, mângâerea, vatra înflăcărată de unde viu şi încotro mă reîntorc... mai mult suferi-voi pentru Tine, mai mult Te voi iubi....

Schimbă-Ţi sentinelele..... Sus patrulele..... Incărcaţi armele.....

*

Am umblat în întuneric, am scormonit pădu-

ricea, am cercetat besna... vrășmașul în picioare în tranșee a tras asupra mea.

Moartea pitulată ne pândește la fiecare pas. Ceeace aveam de făcut e îndeplinit, acum mă reîntorc spre Tine, Țara mea.

*

Privește pe cei care mă întovărășesc. Carnea lor păcătoasă s'a cutremurat în fața primejdiei ascunse care-i pândea. Dar nici unul nu s'a lăsat. Ieri s'au smuls dela pământul acoperit cu bogăția secerișului, ieri au părăsit viața lină și înfloritoare a satelor sau a orașelor. Le e dor, își amintesc, dar toți sunt strânși în jurul Tău și inimile lor curate sunt stăpânite de aceiaș voință neînduplecată de a luptà pentru Tine, și dacă trebuie, de a murì.

Intreabă-i : țărane vrei să te întorci la plugăritul tău? și tu meseriașe vrei să te întâlnești iară cu hărnicia veselă a muncii și cu plata mànoasă ?

Și ca toții vor răspunde într'un suflet :

Da, voim, dar după ce vei fi descătușată și răsbunată.....

*

Toată ziua am umblat împovărați. Tovarășii lor au căzut.

S'au culcat sub focul mitralierelor, s'au sculat, s'au aruncat la asalt.... Astă seară însă nici unul nu se vaetă, nici unul nu se gândește a dosì.

*

Nu, nici un strigăt în potriva Ta, nici o mustrare! Noi copiii Tăi îți cerem iertare. Ne desfătăm în pace, ne uitasem de datoria la care

ne îndemna-i. Totul părea aşa de lesne, zilele de faţă erau atât de vesele!

Sorbeam cu ochii farmecul Tău nesfârşit şi nu voiam să vedem lăcomia, care pitulată în negură, pândea pământul şi comorile Tale.

*

Iartă-ne... deodată din cerul senin ceasul a sunat, şi, iacă-Te, Ţara mea, cum pribegeşti în noaptea bătăliei.

*

Intorcând spre noi ochi-Ţi sătui de întristare, ne cercetezi cu îngrijorare.

Ce dormiţi încă? Nu auziţi oare strigătul meu de groază? Copiii mei, nu veţi slăbi sub datoria copleşitoare? Vă sunt umerii încă destul de puternici şi inimile destoinice? Copiii mei, puteave-ţi scăpà pe mama voastră care moare? Da, da, linişteşte-Te. Sufletul nostru nu a pierit. Flacăra nu e stinsă.... chemarea-Ţi am auzit-o, strigătului Tău toţi am răspuns şi împreunaţi însfârşit în faţa primejdiei ne-am ridicat cu toţii înaintea Ta.

Ca la un oaspăţ de viaţă ne hrănim din sfânta-Ţi durere.

Iacă sângele nostru care curge şiroae, iaca moartea care seceră, iacă ceasul jertfei!...

Şi ne bucurăm maică prea iubită, fiindcă pentru Tine trebuie să suferim. Te chemăm, Te binecuvântăm, cântând vom muri pentru Tîne.

Slăvim faţa-Ţi straşnică, mâinele Tale nesăţioase, picioarele-Ţi d'inaintea cărora se sfârşesc atâtea tinere vieţi. Tu ne aduci foamea, setea, îngrijorarea, fierul care sfâşie pântecele, focul care arde!...

Pe fiecare zi ce trece ne ceri un bir mai greu, în fiecare zi vrei batalioane mai dese, piepturi nuoi și nuoi trupuri de abia în picioare și deodată sfărâmate.

Ia, mai ia încă!

Un strigăt de nespusă iubire iese din gurile celor ce se sfârșesc....

Nici sgomot, nici cântece, nici surle, nimic în jurul Tău, decât iubirea nemărginită a fiilor Tăi cari mor și voința nestrămutată a celor vii.

Până la cea din urmă suflare a vieței noastre, până la cel din urmă copil al mamelor noastre, până la cea din urmă piatră a caselor noastre, tot, tot e al Tău.

Nu te grăbi. Alege ceasul pentru a lovi mai bine. Nu te gândi decât la isbândă!

Dacă-Ți trebue luni de zile, vom luptà luni întregi, dacă e vorba de ani, copiii de azi vor fi luptătorii de mâine.

*

Mamă, mult iubită, poate că ceasul cel din urmă se apropie de mine.

Poate peste câteva clipe nu-mi va mai fi dat să scriu cuvintele pe care iubirea-Ți mi le smulge mie însumi.

Primește prinosul puterei și nădejdiilor mele, al veseliei și al întristărilor mele, în sfârșit al firei mele răpită de sfânta-Ți mărire.

Iartă copiilor Tăi greșelile de odinioară, înalȚă-i în gloria Ta, adoarme-i în steagul Tău...

Scoală-Te reînoită și învingătoare pe mormintele lor.

Deșteaptă-Te reîntregită și scăpată.

Țară, Țară....

Iași, 8 Iunie 1917.

Prețul 50 bani

DEPOZIT